

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Arbeitsgericht München wydanego dnia 26 lutego 2004 r. w sprawie Werner Mangold przeciwko Rüdiger Helm

(Sprawa C-144/04)

(2004/C 146/01)

Dnia 17 marca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Arbeitsgericht München wydanego dnia 26 lutego 2004 r. w sprawie Werner Mangold przeciwko Rüdiger Helml.

Arbeitsgericht München zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1 a) Czy klauzulę 8 pkt 3 Porozumienia ramowego (Dyrektywa Rady (WE) 99/70/WE⁽¹⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC) należy interpretować w ten sposób, że klauzula ta, przetransponowana do prawa krajowego, zabrania pogorszenia sytuacji, wynikającego z obniżenia granicy wieku z 60 do 58 roku życia?
- 1 b) Czy klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego (dyrektywa 99/70/WE, powoływana powyżej) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie stanowiące przedmiot niniejszego sporu, które nie przewiduje żadnego z ograniczeń odpowiadających jednej z trzech hipotez przewidzianych w owym pkt 1?
- 2) Czy art. 6 Dyrektywy Rady (WE) 2000/78/WE⁽²⁾ z dnia 27 listopada 2000 r., ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowemu uregulowaniu, takiemu jak uregulowanie stanowiące przedmiot niniejszego sporu, które bez

obiektywnego uzasadnienia zezwala na zawieranie umów o pracę na czas określony z pracownikami w wieku powyżej 52 lat, w sprzeczności z zasadą, która wymaga istnienia takiego obiektywnego uzasadnienia?

- 3) Czy - w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno z powyższych trzech pytań - sędzia krajowy powinien odmówić stosowania uregulowania krajowego sprzecznego z prawem wspólnotowym i zastosować ogólną zasadę prawa krajowego, zgodnie z którą zawieranie umów o pracę na czas określony jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to obiektywnie uzasadnione?

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, str. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 303, str. 16.

Skarga wniesiona dnia 31 marca 2004 r. przez Republikę Finlandii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-162/04)

(2004/C 146/02)

Dnia 31 marca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich sporządzona przez Republikę Finlandii, reprezentowaną przez A. Guimaraes-Purokoski, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

tytułem roszczenia głównego:

- i) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/136/WE z dnia 4 lutego 2004 r. w sprawie wykluczenia finansowania wspólnotowego niektórych wydatków Państw Członkowskich na Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (FEOGA)⁽¹⁾, w zakresie, w jakim ma ona zastosowanie do Finlandii;

ii) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

tytułem roszczenia alternatywnego:

iii) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/136/WE z dnia 4 lutego 2004 w sprawie wykluczenia finansowania wspólnotowego niektórych wydatków Państw Członkowskich na Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej (FEOGA), w zakresie, w jakim dotyczy ona kwoty 3.194.596 Euro;

iv) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Finlandia twierdzi, iż wydając zaskarżoną decyzję:

- i) Komisja niewłaściwie zastosowała art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 3887/92⁽¹⁾ i dokonała błędnej oceny sytuacji Pohjois-Karjalassa. Ustaliła ona jedynie, iż fiński system kontroli pomocy obszarowej posiada wyraźne luki w Pohjois-Karjalassa i że władze fińskie nie podjęły środków korygujących, których podjęcia żądała;
- ii) Komisja dokonała błędnej oceny sytuacji w Pohjois-Pohjanmaalla, Pohjois-Savossa, Finlandii centralnej, Kainuussa i w Laponii. Ustaliła ona jedynie, iż fiński system kontroli pomocy obszarowej posiada wyraźne luki w przedmiotowych regionach i że władze fińskie nie podjęły środków korygujących, których podjęcia żądała Komisja;
- iii) Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności obejmując zakresem zaskarżonej decyzji obszar wykraczający poza Pohjois-Karjalan, Pohjois-Pohjanmaata, Pohjois-Savossa, Finlandię centralną, Kainuussa oraz Laponię. Wreszcie,
- iv) Komisja ustaliła jedynie, że sposoby dokonywania pomiarów stosowane w ramach systemu kontroli pomocy obszarowej w Pohjois-Karjalan, Pohjois-Pohjanmaan, Pohjois-Savon, Finlandii centralnej, Kainuun oraz Laponii są niezgodne z prawem wspólnotowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z dnia 12 lutego 2004 r., str. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3887/92 dnia 23 grudnia 1992 r., ustanawiające szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy, Dz.U. L 391 z dnia 31 grudnia 1992 r., str. 36.

Skarga wniesiona dnia 5 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-168/04)

(2004/C 146/03)

Dnia 5 kwietnia 2004 r. została wniesiona do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skarga skierowana prze-

ciwko Republice Austrii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez dr Barbarę Eggers oraz dr Enrico Traversa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— orzeczenie, że Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art.49 WE utrzymując w mocy art. 18 ust. 12-16 Ausländerbeschäftigungsgesetz (ustawa w sprawie zatrudniania cudzoziemców) (AuslBG) i art. 10 ust. 1 pkt 3 Fremdengesetz (ustawa o cudzoziemcach) (FrG), ograniczające w sposób nieproporcjonalny delegowanie pracowników będących obywatelami państw trzecich w ramach świadczenia usług.

— obciążenie kosztami postępowania Republiki Austrii.

Zarzuty i zasadnicze argumenty:

Usługodawcy mający siedzibę na terenie innego Państw Członkowskich, którzy delegują do Austrii pracowników będących obywatelami państw trzecich, są obciążani trzema różnymi postępowaniami kontrolnymi prowadzonymi przez trzy różne organy administracji austriackiej. AuslBG wymaga na przykład uzyskania w regionalnym biurze ds. rynku pracy „zaświadczenia o delegowaniu UE”, dodatkowo do wizy wymaganej na podstawie FrG, wystawianej przez właściwe konsulaty, oraz do postępowania zgłoszeniowego mającego na celu sprawdzenie warunków pracy i płacy, zgodnie z Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz (ustawa w sprawie dostosowania prawa stosowanego do umów o prace) (AVRAG).

I. „Zaświadczenie (od)delegowania UE”, §18 ust. 12-16 Ausländerbeschäftigungsgesetz

Wymóg uzyskania „zaświadczenia (od)delegowania UE” zgodnie z §18 ust. 12-16 AuslBG wpływa ograniczająco na wolny przepływ usług we Wspólnocie.

„Zaświadczenie o delegowaniu UE” jako dodatkowy wymóg do wizy na podstawie FrG oraz do postępowania zgłoszeniowego przewidzianego przez AVRAG jest nieproporcjonalne z punktu widzenia realizowanych przez Republikę Austrii celów t.j. walki z nadużyciami oraz ochrony pracowników.

1. Zapobieganie nadużyciom

Regulacja austriacka jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności, ponieważ skuteczna kontrola warunków delegowania ramach swobody świadczenia usług może zostać zapewniona przez mniej radykalne środki.